

Отъ години още малки,
Още отъ пелены.

Али зла и тежка была
Та година, младо!.....
Бѣхъ дошли Турцы клеты,
Върлы Аранауты,
Не два-мина, не три-мина,
Цѣли десетъ-мина.
Наредихъ ми ся въ кѣщи
Седнахъ си редомъ.
Ядаты пѣять, пѣсни пѣять
Турски, Арнаутски,
Наша вѣрѣ хулятъ, псувають
Кършятъ столъ и чаши.
Ножове удрихъ въ земѣхъ,
Пушки на колѣна;
Гърло кинятъ, гласы кривятъ:
„Бѣрго ты гауринъ
Сестры ль имашь, или теткы,
Донеси ги овдѣ,
Тѣ насъ редомъ да ны служатъ,
Да стоѣтъ на нозѣ;
Чаши редомъ да подавѣтъ
Чаши съ вино пълны.“
Чухъ я, младо, тѣзи думы,
Сыну си я рекохъ:
Бѣгай сыне, зло те найде!
Бѣгай, крый ся въ сламѣ,
Сыне, търпи тамъ подъ копѣ,
Дорѣ ги уталожама...
Ойде сынъ ми, онъ побѣгна,
А па я нимъ казвамъ:
Аги милы, Аги златны,
Жи' ви Турска вѣра,
Жи' ви вѣра, жи' ви Бога,